

Jamsai

CONVERSATION
CONCEPTUAL PEOPLE LIFESTYLE SPACE

เธอได้รับคำสั่งให้มาจับตาดูเขา

แต่อยู่ดีๆ ต้องกลายเป็นเพื่อนกันซะงั้น?!

ห้องว่าง
ไหเซา

ทดลองอ่าน

Stay
With Me
ทอพัก
รัก
นะเธอ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

Mina เขียน
kanapy ทิว

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series Stay With Me หอพักรักนะเธอ

Mina เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2534-5

ภาพประกอบ สิริกาญจน์ แซ่ป้ง (kanapy)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 159 บาท

พิมพ์ที่

กระดาษกึ่งนอมนายตา

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

Jamsai X Conversation เป็นโปรเจกต์ที่น่าคาแร็กเตอร์ของฟอร์ซ มิวซ์ มาร์ค มีน กัง บอส และได้ ซึ่งเป็นเด็กหนุ่มในสังกัดของ Conversation Thailand มาเขียนนิยาย โดยจะแบ่งออกเป็นสองแนวคือ everY และ Jamsai Love Series ซึ่งแต่ละคนก็จะมี เรื่องราวความรักในรูปแบบที่แตกต่างกันไป ถ่ายทอดผ่านปลายปากกาของ 6 นักเขียน คุณภาพของสำนักพิมพ์...และเล่มที่ทุกคนกำลังถืออยู่ในมือขณะนี้ เป็นเรื่องของ 'เต๋' นั่นเองค่ะ!

นี่คือสถานน~ แห่งบ้านน้ำนองง~ ที่มยองนั่งปองมาสู~ >O< ว้าย! ตายแล้วว แทนที่จะเห็นคุณหาสน์หลังโตอยู่ตรงหน้า มยองนั่งกลับเห็นตึกน่ากลัวๆ ที่เหมือนจะมี สิ่งชั่วร้ายโผล่ออกมาซะงั้น o_O โอ๊ะ! หรือมยองนั่งจะร้องเพลงเพี้ยนไป บ้านน้ำนอง ก็เลยกลายเป็นหอน้ำ (ตา) นองแทน ฮ่าๆๆ ทุกคนอยากตกใจนะคะ มยองนั่งแค่อินกับ นิยายเล่มนี้มากไปหน่อย ก็ 'พาย' นางเอกของเรา ต้องเข้าไปผจญภัย เอ้ย! ไปรับจับ ตามติดชีวิตพระเอกสุดหล่ออย่าง 'เต๋' ในหอพักที่ลือกันว่าผีเฮี้ยนสุดๆ แหม ถ้าเป็นมยองนั่ง ได้รับจับแบบนี้ก็คงไม่รอช้า รีบวิ่งเข้าหอละเลยทีเดียวนะคะ ผีเผอะอะไรไม่กลัวอยู่แล้ว เพราะ สายตาไฟก๊สแต่ผู้ชายหล่อๆ เท่านั้น! อร่ายยย >///<

แต่ว่า...การสอดส่องชีวิตเต๋เพื่อไปรายงานให้คุณปู่ของเขาทราบนั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลย เพราะเต๋ทั้งกลัวผี กลัวความมืด กลัวแมลง ฯลฯ จนนางเอกของเราที่แมนมากๆ ต้องคอย คุ่มครอง (?) ดูแลพระเอกซะอย่างงั้น แล้วความสัมพันธ์ที่เกิดจากการว่าจ้างให้เข้ามา ในชีวิตของอีกฝ่ายจะจบลงยังไง พลิกหน้าต่อไปเพื่อหาคำตอบกันเลยดีกว่าค่ะ ^O^

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองนั่ง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

สวัสดีค่ะทุกคน ดีใจเหลือเกินที่ปีนี้ได้กลับมาพบกันอีกครั้ง (ฮา) ขอบคุณทาง
แจ่มใสมากๆ เลยค่ะที่ได้ให้เป็นส่วนหนึ่งในโปรเจกต์นี้ แอบตื่นเต้นเลย T_T อยากจะ
บอกว่าคราวนี้โลกชั้นเกือบทั้งเรื่องของเราจะอยู่กันที่หอพักแห่งหนึ่ง (ดูได้เลยจาก
ชื่อเรื่อง 55555) ซึ่งหอพักนั้นเขาล็อกกันมาอย่างยาวนานว่ามันมี...มีอะไรบางอย่าง! ะ?
ยังไ้งนะ ถ้าอยากรู้คงต้องตามไปอ่านกันแล้วละค่ะ มาเอาใจช่วยพระ-นางของเรากัน
ด้วยนะคะ ♥

ตามมาทักทายกับ Mina ได้ที่ : <http://www.facebook.com/Minaaomamm>
Twitter&IG : @kkjaz

Intro

'Brownly Apartment'

"เฮ้อ..."

เสียงถอนหายใจของหญิงสาวดังออกมาระหว่างที่กำลังยืนมองป้ายชื่อหอพักที่ตั้งตระหง่านอยู่ตรงหน้า ช่างกายมีกระเป๋าดูเหนื่อยใจไปใหญ่ตั้งอยู่ดวงตากลมโตกวาดสายตาไปทั่วบริเวณโดยรอบ

ช่วงเวลายามเย็นที่พระอาทิตย์กำลังจะตกดินดูเหมือนจะทำให้บรรยากาศโดยรอบดูวังเวงอย่างหาสาเหตุไม่ได้ ดีก็สี่ศรีริมความสูงห้าชั้นที่ถูกแสงอาทิตย์สีส้มสาดส่องไม่ได้รู้สึกสวยงามอย่างที่ควรจะเป็น ต้นไม้บริเวณด้านหน้าหอกำลังโอนอ่อนพับปลิวไปตามแรงลม

หญิงสาวบัดมึนสีน้ำตาลอ่อนยาวถึงกลางหลังของเธอไปด้านหลังพร้อมกับสูดหายใจเข้าเต็มปอดราวกับเรียกขวัญกำลังใจให้ตัวเอง มือเล็กคว้าที่ลากกระเป๋าแล้วจับมันเอาไว้แน่น ก่อนจะตัดสินใจสาวเท้าเดินเข้าไปด้านในที่สุด

ดอกกล้วยไม้ที่แขวนอยู่เรียงรายบริเวณด้านหน้าทางเข้ายิ่งทำเอาเจ้าตัวรู้สึกไม่ดี พานนี้ก็ไปถึงหนังสือของขวัญเรื่องใดสักเรื่อง กลิ่นของมันที่

ลอยตามมาติดจมูกแม้ว่าจะเข้ามาด้านในตัวหอแล้ว ยิ่งทำให้รู้สึกอยากจะสลัดกลิ่นพวกนี้ออกไปให้เร็วที่สุด

สองขาหยุดยืนอยู่หน้าเคาน์เตอร์ที่ปราศจากผู้คน มือหนึ่งล้วงคีย์การ์ดที่พ่วงกุญแจออกมาจากกระเป๋า พลังกวาดสายตาไปทั่วบริเวณอีกครั้ง

"มันมีคนอยู่จริงๆ เหรอเนี่ย" ริมฝีปากเล็กพึมพำออกมา อีกมือปล่อยกระเป๋าที่ลากมาด้วยพลังหยิบโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋าทางเกงตนเองขึ้นมาปลดล็อก

แอปพลิเคชันไลน์ปรากฏอยู่บนหน้าจอ เธอเลื่อนหาคอนแทกต์ของใครบางคนอยู่ครู่หนึ่ง และไม่นานก็เจอในที่สุด

เธอจ้องชื่อบนหน้าจอโทรศัพท์หนึ่ง ริมฝีปากมึนเข้าหากันขณะที่กำลังครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

'TAE'

ก่อนที่หญิงสาวจะตัดสินใจพิมพ์อะไรบางอย่างหาคนดังกล่าวทันที

Pie : สวัสดีค่ะ

Pie : คนที่จะเข้ามาอยู่ห้อง 202 นะคะ

Pie : ฝากตัวด้วยค่ะ คุณเจ้าของหอ

1

'เงินทองเป็นของนอกกาย ตายก็เอาไปไม่ได้'

ใครสักคนในโลกได้กล่าวประโยคนี้เอาไว้ ซึ่งแต่ก่อนฉันก็แอบเห็นด้วยกับสิ่งนี้

จนกระทั่งได้ขึ้นมา ฉันถึงได้รู้ว่าประโยคพวกนี้มันใช้กับฉันไม่ได้...

Pare : พี่พาย อาทิตย์หน้าหนูไปทัศนศึกษากับที่โรงเรียนนะ

Pare : ครูเรียกเก็บคนละ 400 บาท

Pare : พรุ่งนี้พี่โอนให้หนูหน่อยนะ

นี่คือข้อความล่าสุดที่น้องสาววัยสิบสามปีของฉันได้ส่งหา ซึ่งมันก็ทำให้ฉันกำโทรศัพท์แน่น

อยากจะบ้าตายซะจริง

ใช่...

โตขึ้นมาฉันถึงได้รู้ว่าเงินทองเป็นของนอกกายก็จริง... แต่ถ้าไม่มีเงินใช้ฉันก็จะตายก่อนว๊อยยย

T_T

ฉันได้แต่ส่งสติ๊กเกอร์กลับไปหาผู้เป็นน้องสาวด้วยความขมขื่น ตามจริงเงินแค่สี่ร้อยบาทมันก็ไม่ได้มากมายอะไรหรอก แต่สำหรับหญิงสาวอายุยี่สิบสองปีผู้ซึ่งยังเรียนไม่จบแบบฉัน และต้องช่วยแม่ส่งเสียน้องในบางเรื่องด้วยส่วนหนึ่ง สี่ร้อยบาทมันก็เป็นจำนวนเงินที่ฉันสามารถเก็บไว้ใช้ชีวิตได้เกือบครึ่งเดือนเลยด้วยซ้ำนะ

อันที่จริงบ้านเราก็ไม่ได้ยากจนหรือสิ้นไร้ไม้ตอกอะไรขนาดนั้น เป็นชนชั้นปกติที่ไม่ได้ร่ำรวย แม่ใช้ชีวิตเดือนชนเดือนหาเงินมาเลี้ยงดูพวกฉันไม่ได้มีถึงขนาดจะใช้อย่างไม่คิด

ยังมีแม่แค่คนเดียวที่เป็นเสาหลักของครอบครัว อะไรที่ประหยัดได้ฉันเองก็อยากจะประหยัดเช่นกัน

อยากจะไลน์ขอให้ไปขอแม่ให้รู้แล้วรู้รอด แต่พอนึกภาพแม่ที่รับจ้างซักридเสื้อผ้าให้คนในหมู่บ้านทุกวัน ฉันก็ทำแบบนั้นไม่ลง

สะเทือนใจ ;_;

ฉันได้แต่บ่นพึมพำกับตัวเองระหว่างที่เอาเสื้อผ้าออกมาจากกระเป๋าเดินทางเพื่อเอาพวกมันไปแขวนไว้ในตู้ ปากก็พร่ำบอกตัวเองว่าให้ทนอีกนิดใจเดียว

เพราะนับจากนี้ฉันจะได้รับเงินก้อนเล็กๆ ก่อนหนึ่งมาใช้ประทังชีวิตสักที!

ฉันซื้อพายคะ ตอนนี่เรียนอยู่มหาวิทยาลัยปีที่สี่ อย่างที่บอกไปว่ามีน้องสาวอยู่หนึ่งคนชื่อแพรว ชีวิตของฉันมันไม่มีอะไรน่าตื่นเต้นนักหรอก เท่าที่จำความได้ ตั้งแต่เกิดมาฉันก็ช่วยแม่เลี้ยงน้อง ช่วยแม่ทำงานหาเงินเข้าบ้าน ทำพาร์ตไทม์ตามร้านอาหารอะไรไปทั่วตามประสา โลกมันก็โหดร้ายแบบนี้แหละ คนที่ไม่รวยทำงานให้ตายยังไ้มันก็ไม่มี ส่วนคนรวยก็รวยกันต่อไปไม่ว่ากี่ปีผ่านไปฉันก็ต้องช่วยแม่ทำงานตัวเป็นเกลียว

ถึงจะไม่ได้ลำบากอะไรขนาดนั้น แต่พอเห็นแม่ทำงานอยู่คนเดียวฉันก็เลยอยู่เฉยๆ ไม่ได้ ถึงได้เลือกที่จะหางานพิเศษเล็กๆ น้อยๆ ทำเพื่อแบ่งเบาภาระครอบครัวบ้าง

นี่ก็หวังอยู่เหมือนกันว่าพอเรียนจบแล้วจะได้งานดีๆ ทำสักที

อ้อ ไม่มีอะไรคะ ฉันแค่อยากบ่นไปตามประสาเพราะบางทีก็น้อยใจในชะตาชีวิตของตัวเอง ยิ่งตอนนี้ฉันอยู่ปีสี่ต้องเริ่มทำโปรเจกต์จบส่งอาจารย์เลยออกไปทำงานพิเศษไม่ค่อยได้เท่าไรหรอก ตอนแรกท้อแท้ไปแล้วครั้งหนึ่งเพราะเรื่องเรียนก็เครียด เรื่องเงินก็ขาดรายได้ไป

แต่เครียดได้ไม่นานหรอกคะ อยู่ๆ พระเจ้าก็เห็นใจฉันขึ้นมาซะแบบนั้นเลย

ครี๊ด~

ฉันชะงักมือที่กำลังร้อยเสื้อผ้าออกจากกระเป๋ หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมารับสายเมื่อเห็นว่าเป็นเพื่อนสนิทโทรเข้ามา

"ว่าไงออย"

[เป็นไงแก แกอยู่หอยัง] เสียงแหลมๆ ของออย เพื่อนผู้มีไอเนอร์จีสูงสุดทำเอาฉันต้องรีบเอาโทรศัพท์มือถือออกห่างหูโดยอัตโนมัติ

"ถึงสักพักแล้ว"

[เป็นไงๆ อยู่น่ากลัวมัยอะ] น้ำเสียงตื่นเต้นของอีกฝ่ายไม่ได้ปลุกอารมณ์ใดๆ ให้ฉันแม้แต่นิด ฉันไล่สายตาไปรอบๆ ห้องอย่างพิถีพิถัน

...ไอ้ตอนเข้ามาบรรยายกาศมันก็น่ากลัวอยู่หรอก แต่ในห้องก็ดูไม่เห็นจะมีอะไร เศียง ขึ้นวาง ตู้ก็มีให้ครบ ก่อนหน้านี้ออกไปที่นอกกระเปาะมากก็มีซิงก์ล้างจานให้ด้วย แถมห้องยังกว้างกว่าหอที่ฉันเคยอยู่เมื่อสมัยปีหนึ่งซะอีก

"ก็ไม่เท่าไรหรอก"

[นั่นไง ฉันว่าแล้วทุกอย่างก็ต้องเหมาะกับงานนี้อะพาย]

"-_-:"

ฉันไม่รู้จะพูดอะไรนอกเสียจากยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่ซึมออกมาตามขมับตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้

ข้อเสียของที่นี่คงจะเป็นเครื่องปรับอากาศที่ไม่ค่อยเย็นละมั้ง นี่ขนาดเปิดอุณหภูมิยี่สิบองศาแล้วนะ ยังร้อนดับแทบเลย

[แล้วแกเจอพี่ตั๊ยัง]

"ยังไม่เจอเลยอะ แต่ไลน์ไปหาแล้วนะ"

[เดี๋ยวก็คงอ่านมั้ง]

"อือฮิ"

[เออใช่ แล้วคุณพูดคุยกับแกเรื่องค่าจ้างยังอะ]

"เรียบร้อย เดียวจะโอนให้เมื่อถึงเวลา"

[เลิค! อยู่เนิ่นเจียบๆ ก็ตั้งใจปั่นโปรเจกต์จบนะเพื่อน ไปพิตเนสก่อนแล้วเดี๋ยวไลน์หา]

อดยัดตสายไปอย่างรวดเร็ว โดยไม่รอให้ฉันได้พูดอะไรต่ออีก

นี่ละเพื่อนสนิทฉัน =_ = ยากโทรมาพูดอะไรก็พูด จบเรื่องก็วางไปเฉยๆ แบบนั้น

แต่จะว่ามากก็ได้ เพราะยัยนี่เองนั่นล่ะที่เป็นคนเสนองานมาให้ฉันทำ แม้ว่างานมันจะค่อนข้าง...

เอ่อ...

'พาย แก่ยากทำงานง่ายๆ สบายๆ เงินดี๊ๆ มั้ย'

ฉันยังจำวันนั้นได้ดีที่ออยไลน์มาหาฉัน ครั้งแรกที่เห็นฉันถึงกับขมวดคิ้วว่ายัยนั่นจะหางานผิดศีลธรรมอะไรมาให้ฉันทำหรือเปล่า ก็คนที่ทำพาร์ตไทม์มาสารพัดรูปแบบอย่างฉันนะ ตระหนักมาได้ตั้งนานแล้วว่างานที่สบายและเงินเดือนมีอยู่จริงในโลกนี้ที่ไหนกันล่ะ

แต่ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อว่ายัยออยไม่ได้ล้อฉันเล่น ยัยนั่นมีงานให้ฉันทำจริงๆ และเป็นงานที่ฉันไม่คาดคิดว่าจะมีที่ไหนอีกแล้ว

พระเจ้าอาจะส่งสารฉันอยู่ไม่มากนักน้อย ถึงได้ส่งเพื่อนสนิทอย่าง
ออยมาให้ ยัยนั่นเป็นลูกคุณหนูผู้มีฐานะที่นิสัยดีกับฉันอาซะมาก ๆ เราสนิทกัน
ตั้งแต่ตอนปีหนึ่ง ออยไม่เคยมองคนที่ฐานะหรือภายนอกอะไรทั้งนั้น และ
เพราะด้วยเหตุผลดังกล่าว เราถึงคบกันได้ตั้งนานจนถึงตอนนี้

จนล่าสุดออยได้เสนองานที่ฉันไม่เคยได้เจอเจอบนโลกนี้มาก่อนให้กับฉัน
'แกไม่ต้องทำอะไรเลย แค่ไปอยู่ที่หอที่ญาติฉันเป็นเจ้าของ คอยติดตาม
เผื่อว่าวันๆ หนึ่งพี่มันทำอะไรบ้าง แล้วคอยรายงานคุณปู่ฉัน'

ถามจริงๆ เลยนะ...งานแบบนี้ละ =O=

แม้จะไม่ค่อยเข้าใจอะไร แต่ฉันก็ดันบ๊อบตกปากรับคำไปเมื่อเห็น
คำตอบแทนที่จะได้หลังจากนี้ -.-;

ยิ่งไปกว่านั้นคือการที่ให้ออยอยู่หอแบบฟรีๆ แถมยังให้ค่ารถที่ฉันจะต้อง
นั่งไปมหาวิทยาลัยด้วย เพราะหอนี้อยู่ไกลจากที่เรียนของฉันประมาณหนึ่ง
เลยละ

ก็ยังงๆ อยู่ว่าทำไปเพื่ออะไรและทำไปทำไม ตอนที่ฉันถามออยว่า
ทำไมถึงต้องเป็นฉันที่มาทำงานนี้ ยัยนั่นกลับบอกเหตุผลมาเพียงไม่กี่ข้อเอง
หนึ่งคือฉันว่าง สามารถสังเกตการณ์ได้เกือบยี่สิบสี่ชั่วโมง และสองคือ
ฉันเป็นคนไม่กลัวผี

แล้วทำไมต้องมีเหตุผลข้อสุดท้ายด้วยนะเธอ

ก็เพราะมีคนเขาสื่อกันมาว่าหอนี้ผีดุยังล่ะ!

บ้าเอ๊ย ถึงฉันจะไม่ได้กลัวผีก็จริง แต่ก็ใช่ว่าจะไม่เชื่อว่ามีอยู่จริง
สักหน่อย

แม้ตอนแรกจะนึกภาพไม่ออกว่าหอที่ต้องมาอยู่สภาพเป็นยังงี้แล้วก็
ไม่ได้กังวลใจในเรื่องนี้สักเท่าไร แต่พอมาถึงที่นี่แล้ว ฉันก็รู้สึกว่ามันแอบ
เอาเรื่องอยู่เหมือนกันนะ

ขนาดตอนเดินเข้ามายังรู้สึกว่าร่ายกายกามันวังเวงแปลกๆ อาจเป็น
เพราะที่ฟังจากออยเล่ามาด้วยว่าที่จริงหอนี้เก่ามากแล้ว แค่อุกรินเวตให้ดูใหม่
เท่านั้น มันก็เลยทำให้ฉันอดที่จะคิดมากไปเองไม่ได้ แถมยังย้ำนักย้ำหนาว่า
ที่นี่ผีดู จนคนที่มาเช่าก็อยู่กันได้ไม่ค่อยนานเท่าไร

ถึงปากจะบอกว่าไม่กลัวผี แต่ถ้าเกิดเจอจริงๆ ฉันก็เผ่นแน่บเหมือนกันนะ
...ช่วงมัน คิดมากไปตอนนี้ก็คงไม่ได้อะไร

ปล่อยให้มันเป็นเรื่องของตอนนั้นแล้วกัน เพราะตอนนี้นะผีไม่กลัว แต่
กลัวไม่มีเงินมากกว่า --

เชื้อฉันเถอะว่าชีวิตที่ไม่มีเงินมันน่ากลัวกว่าการเจอผีเยอะเลย

"พยายาจจะกลับบ้านเสาร์นี้นะแม่...ค่ะ...ได้ค่ะ"

ฉันวางสายจากแม่ผู้เป็นที่รัก พลังเหลือบมองตัวเลขบอกเวลาด้านบน
ขอบจอโทรศัพท์มือถือ

ให้ตายเถอะ สามทุ่มกว่าแล้ว

จริงๆ พอเอาของออกจากกระเป๋าสเสร็จตอนเย็น ฉันก็ไม่ได้ทำอะไรต่อ
เพราะดินเผลอหลับยาว =_=; มาสะดุ้งตื่นก็ตอนตีแม่โทรหาฉันเมื่อครู่นี้ล่ะ

ฉันไล่ดูแชตไลน์เผื่อว่ามีคนทักมาระหว่างที่หลับไป แต่ก็ไม่มีใครเลย
สักคน ขนาดยัยออยที่บอกว่าจะไลน์หา ยังหายหัวไปเลย

แต่จะว่าไปคุณเจ้าของหอยังไม่ตอบไลน์ฉันเลยตั้งแต่เย็น --;

เอาเถอะ เรื่องนั้นช่วงมันก่อนแล้วกัน

รู้สึกหิวยังงៃไม่รู้แะะ ฉันยังไม่ได้กินข้าวเย็นเลยด้วย

ฉันตัดสินใจเดินไปหยิบกระเป๋าสตางค์พลาสตางค์ออกจากห้อง แล้วก็ต้อง
แปลกใจอยู่ไม่น้อยที่ได้เห็นว่าด้านหน้าหอมีนักศึกษาสลับกันเดินเข้าออก
ดูไม่ได้เจียบจนไม่มีคนเหมือนช่วงตอนเย็น แถมยังมียามเฝ้าอยู่ที่ประตู
ด้านหน้าด้วยอีกหนึ่งคน

พอเห็นแบบนี้ก็รู้สึกอุ่นใจขึ้นมานิดหน่อยแะะ

ก็พอจะรู้มาบ้างว่าหอนี้อยู่ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ถึงแม้จะ
ต้องเดินเข้าซอยเปลี่ยวมาอีกเกือบห้าร้อยเมตรก็เถอะ การที่ยังมีพวกนักศึกษา
มาพักอยู่ที่นี่แสดงว่ามันก็อาจจะไม่ได้เลวร้ายอะไรเท่าไรก็ได้ แต่การจะ
ออกไปหาของกินก็แอบลำบากอยู่ เพราะฉันจะต้องเดินออกไปหน้าซอย
ยังงៃล่ะ

ฉันกลับเข้ามาที่หอเมื่อออกไปหาข้าวกินเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ยิ่งตกกลางคืน

แล้วมีลมพัดมา กลิ่นกล้วยไม้ด้านหน้าหอยิ่งแรงเข้าไปใหญ่ แล้วมันก็เป็นกลิ่นที่ฉันไม่ค่อยชอบสักเท่าไรด้วยสิ

กลิ่นดอกไม้เนี่ยละตัวจุดชนวนให้ยิ่งรู้สึกหลอนเลย --;

ในขณะที่ฉันกำลังตัดสินใจจะเดินขึ้นไปยังชั้นสองก็นึกอะไรขึ้นมาได้

จริงสิ..ก่อนหน้าที่จะมาที่นี่ ฉันได้เสิร์หาข้อมูลของหอที่อยู่เหมือนกันนะ แล้วตามเว็บที่ปล่อยให้เช่าหอ มีข้อมูลบอกไว้ว่าชั้นดาดฟ้าของที่นี่มีมุมจัดสวนเล็กๆ ให้ขึ้นไปนั่งเล่นได้ด้วย

หรือว่าจะลองขึ้นไปดูดี

จริงๆ พอเห็นว่ามีคนเช่าอยู่ตามปกติ ความหวาดหวั่นใจที่มีก่อนหน้านี้ก็เหมือนจะหายไปง่ายๆ แบบนั้นเลยละ

...เอวาะ ไปสำรวจสักนิดก็แล้วกัน เผื่อว่ามันเวิร์ก ถ้าเวลาคิดโปรเจกต์ไม่ออก ฉันจะได้หอบเอาไปนั่งทำด้านบนเพื่อเปลี่ยนบรรยากาศได้

คิดได้ดังนั้นฉันก็มุ่งหน้าไปทางลิฟต์แทนที่จะเป็นบันไดอย่างที่ตั้งใจไว้ ตอนแรก มือกดปุ่มเลขห้าโดยอัตโนมัติ และเมื่อมาถึงชั้นดังกล่าว ฉันก็แอบชะงักไปเล็กน้อยเมื่อไต่ตามทางเดินดูจะสลัวกว่าชั้นที่ฉันอยู่ แคมยังเจียบจนดูเหมือนไม่มีคนอยู่แม้แต่คนเดียว

ทำไมไม่รู้จักเปลี่ยนไฟให้สว่างกว่านี้เนี่ย --;

ฉันยืนมองประตูที่อยู่ฝั่งตรงข้ามกับลิฟต์ที่มีป้ายกระดาดหึ่งจะหลุดแหล่ มีหลุดแหล่เขียนคำว่า Rooftop แปะติดเอาไว้ ซึ่งก็เป็นไปอย่างที่คิดว่าลิฟต์จะต้องสิ้นสุดแค่ชั้นนี้ แล้วเดินขึ้นบันไดไปเองต่อ

ฉันผลักประตูปานนั้นเข้าไปก็พบกับบันไดขึ้นไปบนชั้นดาดฟ้า แต่ประเด็นคือมันมืดจนฉันชักหวั่นใจว่าตัวเองควรจะเดินขึ้นไปต่อหรือพอแค่นี้

อย่างน้อยถ้าเคยมีคนขึ้นไปบ้าง ไฟตรงนี้ก็น่าจะมีสิ --;

...แะๆ

ฉันว่าฉันควรถอยหลังกลับดีกว่า

ไม่อยากจะขึ้นไปดูแล้วก็ได้ T_T อย่าเสี่ยงเลย

คิดได้แค่นั้นฉันก็รีบหมุนตัวกลับ เดินออกมาจากประตูปานนั้นอย่างรวดเร็ว

"อ้ากกกกก!"

หือ?

ฉันชะงักมือที่กำลังจะกดปุ่มลิฟต์เมื่อได้ยินเสียงแปลกๆ ดังอยู่ไม่ไกล
ไม่ไกล

...หรือว่าหูผาด

"อ้ากกกกก!"

นะ...นั่นมันใช่เสียงคนร้องรีเปล่านะ _-;

ฉันหันไปมองรอบๆ อย่างรวดเร็ว ทางเดินชั้นห้ายังคงปราศจากผู้คน
โดยสิ้นเชิงราวกับว่าฉันอยู่บนชั้นนี้แต่เพียงผู้เดียว

ละ...แล้วเสียงมันมาจากไหนกันนะ

"ช่วยด้วยๆๆๆ อ้ากกกกก!"

...ฉันว่าฉันไม่ได้หูผาดนะ TOT

ไปเถอะ...ไป พาย! อย่าอยู่ต่อเลย! ฮือออ!

ฉันรีบหันไปกดลิฟต์อย่างรวดเร็ว และจู่ๆ ก็ได้ยินเสียงตึกตักอะไร
บางอย่างดังมาจากทางหลังประตูบานที่ใช้ขึ้นไปยังคาดฟ้าที่ฉันเพิ่งจะเข้าไป
ดูเมื่อครู่นี้!

ฉันรีบกดปุ่มลิฟต์ระรัวเมื่อเสียงดังกล่าวเหมือนจะดังเข้ามาใกล้มากขึ้น
ทุกที

ตึก ตึก ตึก!

ลิฟต์ก็มาลึกลับทีสิ โอ้ย!

"ช่วยด้วย!"

ไม่ได้ยินอะไรทั้งนั้นว้อยยย YOY!

บ๊ิง!

O.O!

ประตูดานดังกล่าวถูกเปิดออกอย่างรุนแรงราวกับมีคนถีบมัน! ฉัน
หันกลับไปมองอย่างตกใจ ก่อนจะเบิกตากว้างเมื่อเห็นผู้ชายคนหนึ่งพุ่งจาก
หลังประตูตรงมาทางที่ฉันยืนอยู่ สายตาเราประสานกันอยู่ชั่ววินาทีระหว่างที่
เขากำลังพุ่งตรงมาทางฉัน!

เดี่ยว...เดี๋ยวก่อน!

และขณะที่สองเท้าของฉันกำลังจะถอยหนีเขา สองแขนของคนตรงหน้า กลับคว้าตัวฉันไว้อย่างรวดเร็ว!

หมับ!

...!!!

ฉันยืนนิ่งอึ้งเมื่อร่างทั้งร่างกำลังถูกกดด้วยชายแปลกหน้าที่สูงกว่าตัวเองจนฉันแทบจะจมไหล่เขา ใบหน้าของเขาซุกกลบที่ไหล่ของฉัน กลิ่นน้ำหอมที่เขาฉีดกำลังทำให้ห้วงสมองของฉันขาวโพลน

มะ...มัน...กะ...เกิดอะไรขึ้น!

"แมลงสาบ! ข้างบนมีแมลงสาบ!!! ช่วยด้วย!"

"...!"

ประโยคดังกล่าวหลุดออกมาจากปากเขา ขณะที่ฉันได้แต่ยืนอ้าปากค้าง มากกว่าเดิม

...พระเจ้า

นี่มันเรื่องบ้าอะไรกันเนี่ย!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625345.html>